

ת"פ 12331/08/15 - מדינת ישראל נגד חיים אזולאי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12331-08-15 מדינת ישראל נ' אזולאי

בפני	כב' השופט אילן סלע
בעניין:	מדינת ישראל באמצעות המחלקה לחקירות שוטרים, ע"י גב' רוויה אוחנה, מתמחה
	נ ג ד
	חיים אזולאי
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד נתן לוי
הנאשם	

גזר דין

האישום, הסדר הטיעון ותסקיר שירות המבחן

1. על פי הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, הודאה שניתנה במסגרת הסדר טיעון, נקבע כי הנאשם ביצע עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
2. לפי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 31.07.14, עת שירת הנאשם במשטרת ישראל כסייר בתחנת לב הבירה בירושלים, הוא הגיע לתחנה המרכזית בירושלים, שם, בשער הכניסה, הבחין בקטטה בין מאבטחי התחנה ושני נערים, אחד מהם מר י.ח.מ. והשני שזהותו אינה ידועה למשטרה (להלן: "הנער"). בשלב מסוים, הנאשם דחף את הנער תוך שהוא צועק לעברו מספר פעמים להסתלק מהמקום. הנאשם בעט בחוזקה ברגלו של הנער, בישבנו והכה אותו מספר פעמים בפניו.
3. במסגרת ההסדר הוסכם כי יתבקש תסקיר שירות המבחן. בתסקיר נסקרו קורות חייו של הנאשם. בין היתר נלמד כי הוא שירת שירות צבאי מלא, תחילה כלוחם ובהמשך לאחר פציעה עבר לתפקיד מנהלתי. לאחר שחרורו מצה"ל עבר תאונת דרכים בעקבותיה עבר הליך שיקום ארוך. הוא שרת כשש שנים במשטרה עד אשר ביצע את העבירה בה הורשע. כיום, הוא עובד כמדריך כושר בעמותה המטפלת בבני נוער, מפעיל קבוצות כדורגל לנערים הסובלים מבעיית התמכרות במסגרת הקהילה הטיפולית "רטורנו" ועובד כמאמן בחדר כושר.
4. באשר לעבירה בה הורשע ציינה קצינת המבחן, כי הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו. לדבריו, פעל כנדרש וייתכן כי שגה בהפעלת כוח באופן לא מידתי.

5. בשולי התסקיר באה קצינת המבחן בהמלצה להימנע מהרשעת הנאשם על אף הקושי של הנאשם לקבל אחריות מלאה על מעשיו, זאת נוכח הפגיעה שעלולה להיות לנאשם בהמשך תפקודו התקין כתוצאה מההרשעה והעובדה כי עבודתו מהווה עבורו גורם מסייע בניהול אורח חיים תקין ויש בה כדי להוות תיקון לעבירה. כן באה בהמלצה להטיל עליו צו של"צ בהיקף של 140 שעות.

טיעוני ב"כ הצדדים

6. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם, שמירה על גופו של האדם, לצד הפגיעה בשלטון החוק ואמון הציבור במשטרה. היא ציינה כי אין מדובר בשימוש בכח סביר שחרג מגבולותיו כי אם בשימוש בכוח בלתי מוצדק מלכתחילה. הנער לא התגרה כלל בנאשם ולא הייתה ביניהם אינטראקציה כלשהי לפני התקיפה. השתתפותו של הנער בתגרה עם המאבטחים אין בה כדי להצדיק הימנעות מהרשעה, שכן לא מתקיימים התנאים הקבועים לכך בדין ובפסיקה. מה גם, שהנאשם מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו ולא קיימת פגיעה קונקרטיית.

7. מנגד טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם שירת כשש שנים במשטרה וביצע את תפקידו לשביעות רצון הממונים עליו. בעת האירוע הנאשם לא היה בתפקיד, אך הבחין בקטטה שבין המאבטחים לנערים ובחר להתערב בשל תפקידו. הוא שלל את טענת ב"כ המאשימה כי לא הייתה אינטראקציה בין הנער לנאשם, שכן תחילה הנאשם הפריד בין הנער והמאבטחים ולאחר מכן הנער עורר פרובוקציות וניסה לבעוט בנאשם. ברם, יצוין כבר עתה כי לא ניתן לתת מקום לטענות עובדתיות שלא בא זכרן בכתב האישום ולא הוכחו (בהתאם להוראות סעיף 40' לחוק).

8. ב"כ הנאשם הוסיף וציין כי הנאשם עובד כמאמן של נערים וילדים בסיכון, כשבמסגרת עבודתו הוא מקנה להם ערכים וכלים להתמודדות עם קשיים בחיים. הוא הצביע על מכתבי המלצה המלמדים על שביעות הרצון של מעסיקיו והפעילות החשובה שהוא נוטל בה חלק, אך בד בבד הצביע על מכתב המעסיק בו הוא מציין כי אם הנאשם יורשע בדינו, לא תתאפשר המשך העסקתו. בנסיבות אלו, ובשים לב להעדר עבר פלילי לנאשם, נטילת האחריות על ידו, והזמן הרב שעבר ממועד ביצוע העבירה, הוא ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעתו של הנאשם.

9. הנאשם ציין בדבריו, כי הוא נטל אחריות מלאה על המעשים וכי הוא עבר סוג של למידה והפנים את הפסול שבמעשיו. כיום, הוא יודע לומר כי הוא יכול היה לפעול אחרת חרף הסכנה שצפה באותו רגע לאחת השוטרות שנכחו במקום. בשל ההכרה בפסול שבמעשיו, הוא מסייע כיום בעבודתו עם בני נוער ללמד אותם כיצד להימנע מלהיקלע לסיטואציות כאלה ולהיטמע בחברה בצורה טובה.

דין והכרעה

10. למעשה, לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי יש להשית על הנאשם עונש של"צ. המחלוקת הייתה בעיקרה בשאלת ההרשעה וכפועל יוצא מכך גם באשר לעונשים הנלווים צופי פני עתיד.

11. באשר לעונש יצוין כי הערך המוגן בבסיס עבירת התקיפה בה הורשע הנאשם הוא הגנה על שלמות גופו של אדם. למעשה אלימות המבוצע על ידי שוטרים נודעת חומרה יתרה, שכן השוטרים מסמלים את שלטון החוק והם אלו האמונים על אכיפתו. בביצוע מעשה אלימות על ידי שוטר, עומדת לצד הפגיעה בפרט שהוכה, גם פגיעה ציבורית בתדמית המשטרה ובשמה של מדינת ישראל. ויש לזכור כי אמון הציבור במשטרה הוא נכס חיוני לתפקודה התקין של הרשות השלטונית. אזרח הבא במגע עם אנשי משטרה, אפילו הוא חשוד או עבריין, זכאי לצפות ולהניח שאם יתנהג כהלכה לא יגעו בו לרעה (ראו: ע"פ 64/86 **אשש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.86)).

12. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, יצוין כי אין מדובר בתקיפה שבאה בהמשך למעשים אלימים של הנער, שכן כאמור, הטענה כי הנער ביקש לבעוט בנאשם אינה עולה מכתב האישום, אך יש לקחת בחשבון במידת מה את העובדה כי לא היה מדובר במעשה מתוכנן והוא בא לאחר קטטה בה היה מעורב הנער, כשהנאשם נקלע למקום ופעל להפסיק את הקטטה מתוקף תפקידו. כן יש לקחת בחשבון שמעשיו של הנאשם לא גרמו לחבלה בגופו של המתלונן. בנסיבות אלו, ובשים לב לעקרון ההלימה, לערכים המוגנים שנפגעו, לנסיבות ביצוע העבירה, ותוך בחינת הענישה הנוהגת בבתי המשפט בנסיבות דומות, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בנסיבות מקרה זה נע בין של"צ או מאסר על תנאי ועד למספר חודשים מועט שיכול להיות מרוצה בעבודות שירות, לצד ענישה צופה פני עתיד ופיצוי למתלונן במקרים מתאימים.

13. הנאשם יליד 1984, כיום בן 33, נעדר עבר פלילי, בעל ערכים נורמטיביים שהעבירה שביצע אינה מאפיינת את אורחות חייו. הוא הודה במיוחס לו ונטל אחריות על מעשיו. אכן קצינת המבחן ציינה כאמור, כי הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו. ואולם, נוכח הודאת הנאשם וקבלת האחריות בבית המשפט איני סבור כי יש בדבריו לקצינת המבחן כדי לגרוע מנטילת אחריות זו. בנסיבות אלו יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם, כעונש של"צ, וכמוסכם לצד ענישה צופה פני עתיד.

ובאשר לשאלת ההרשעה.

14. ככלל, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם. "שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו" (ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)); רע"פ 1666/05 **סטבסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.03.05)). עם זאת, המחוקק, בסעיף 71א(ב) לחוק, הסמיך את בית המשפט להימנע מהרשעתו של מי שהודה בביצוע עבירה, אם הוא משוכנע, שראוי במקרה מסוים להתחשב בנאשם ולהימנע מהרשעה. ההלכה היא, כי הימנעות מהרשעה תתאפשר רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן לא מתקיים יחס סביר בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי וחומרתה של העבירה (ראו למשל: ע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.11.14); ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.07)).

15. בעניין **כתב** (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)) נקבעו שני תנאים מצטברים שבהתקיימותם ניתן להימנע מהרשעת נאשם שאשמתו הוכחה: (א) "על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם"; (ב) "סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי

בשיקולי הענישה...". בית המשפט נדרש אפוא, לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, היינו, מיצוי ההליך הפלילי בכדי להשיג הרתעה, מניעה ואכיפה שוויונית של החוק, תוך מתן תשומת לב לחומרת העבירה, אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, ביניהן, טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה, כשלעניין זה, יש לבחון גם את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי (ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3), 685 (2000); ע"פ 9893/06 בעניין **לאופר**).

16. במקרה זה, אין מדובר במכה אחת כי אם בתקיפה שכללה את דחיפתו של הנער, בעיטה בחוזקה ברגלו ובישבנו והכאתו מספר פעמים בפניו. מדובר במעשה שהנאשם עשה בהיותו מתפקד כשוטר ללא כל הצדקה. אכן מדובר באדם נורמטיבי, ומעשיו בעבר - שירותו הצבאי והמשטרתי עד למעשה בו הורשע - ראויים לציון, וכך גם המעשים שהוא עושה היום במסגרת עבודתו עם ילדים ונוער בסיכון. ברם, איני סבור כי מתקיימים נסיבות מיוחדות שיש בהן כדי ליצור יחס בלתי סביר בין האינטרס הציבורי שבהרשעתו של מי שביצע מעשים דוגמת אלו שביצע הנאשם, בפרט על רקע היותו שוטר במועד ביצוע העבירה והמסר הציבורי המתחייב מכך, לבין עוצמת הפגיעה בנאשם כתוצאה מההרשעה. הנאשם מועסק במספר מקומות ואין סיבה הנראית לעין כי הרשעתו תגרום לו לנזק משמעותי מלבד זו הקיימת לכל מי שמורשע בדינו ולא נוכחתי בנזק קונקרטי.

17. אכן, אחד ממעסיקיו של הנאשם כתב במכתב שהוגש לבית המשפט כי העמותה בה הנאשם מועסק לא תוכל להמשיך להעסיק את הנאשם במידה ויורשע בדין, חרף ההערכה הרבה לנאשם, וזאת בשל ערכיה של העמותה. ואולם, לא הועמדה תשתית חוקית לאי העסקתו של הנאשם בעמותה זו, וחזקה על העמותה כי תיתן דעתה לתרומתו המיוחדת של הנאשם כפי שעולה מהמכתב עצמו מחד ולנסיבות הספציפיות ותוכן המעשים בהם הודה הנאשם זה מכבר ממילא. שאלת ההרשעה כשלעצמה לא בהכרח תהווה, או אמורה להוות, משקל מכריע לעניין זה.

הרשעת הנאשם נותרת אפוא, על כנה ואני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 140 שעות של"צ שיבוצעו כמתווה בתסקיר שירות המבחן. שירות המבחן יפקח על ביצוע השל"צ והיה ויהיה צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יבצע את השינוי וידווח על כך לבית המשפט.

הובהר לנאשם כי במידה ולא יעמוד בתנאי השל"צ בית המשפט יהיה רשאי לגזור את דינו מחדש.

ב. 3 חודשי מאסר אשר לא ירוצו אלא אם כן הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע במשך שנתיים מהיום.

ג. חודש מאסר אשר לא ירוצה אלא אם כן הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון במשך שנתיים מהיום.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ג תשרי תשע"ח, 03 אוקטובר 2017, במעמד המתייצבים.